

Arrest

nr. 228 781 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMN die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de zesde en zevende aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing wordt door verzoekers aangevochten met een beroep dat bij de Raad is gekend onder het nr. 235 010.

Ook op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van verzoekers en hun kinderen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan verzoekers oplegt om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven dagen na de kennisgeving, op grond van de volgende quasi identieke motivering:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. “

Voor verzoekster luidt deze laatste zin als volgt:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De door verzoekers aangevoerde middelen luiden als volgt:

“2.2.1. SCHENDING VAN ART. 3 VAN HET VERDRAG VAN NEW YORK VAN 20 NOVEMBER 1989 INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND (HIERNA AFGEKORT: KINDERRECHTENVERDRAG^ IUO. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE IUO. ART. 3 EN 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

(i) Privé-leven van kinderen maakt niet/ onvoldoende het voorwerp uit van een belangenafweging 4.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de gemachtigde vooraangaand aan het treffen van de thans bestreden bevelen op afdoende wijze rekening heeft gehouden met met het gezins- en privé-leven van de kinderen. Een zorgvuldige belangenafweging tussen de eerbiediging van hun privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied enerzijds en het belang van de Belgische Staat bij de naleving van de verblijfsreglementering anderzijds ligt niet voor.

Het privé-leven van de kinderen kan in casu redelijkerwijze niet betwist worden. Twee van de drie kinderen zijn in Lokeren geboren en de kinderen (tussen 6 en 10 jaar) groeiden één voor één op op Belgische bodem, en legden hun ganse schooltraject af op de Belgische schoolbanken.

Dit privé-leven wordt door de gemachtigde ook niet betwist in de beslissing m.b.t. de aanvraag o.g.v. art. 9bis. In deze beslissing cc saucisonneert" de gemachtigde weliswaar de verschillende argumenten opgeworpen in de aanvraag o.g.v. art. 9bis Vw. (om te komen tot de stelling dat de kinderen wel nog banden zouden hebben met Marokko) doch het op Belgisch grondgebied gevestigde privé-leven van de kinderen wordt als dusdanig (terecht) niet betwist door de gemachtigde.

In het administratief dossier komt evenwel nergens een belangenafweging voor waarbij dit privé-leven van de kinderen wordt afgewogen in het kader van art. 8 EVRM.

Dat de kinderen Arabisch zouden spreken (omdat hun moeder enkel beperkt Nederlands zou spreken, cfr. de overwegingen van de gemachtigde) en dat de kinderen op de hoogte zijn van de Marokkaanse cultuur etc. vormt nog geen belangenweging in de zin van art. 8 EVRM welke immers impliceert dat een afweging wordt gemaakt tussen het gezinsleven op Belgisch grondgebied en het belang van de Staat bij de handhaving van de verblijfsreglementering, i.e. een afweging welke niet kan worden teruggevonden in de beslissing of in het administratief dossier.

5.

Deze afwezigheid van belangenafweging m.b.t. het belang van de kinderen bij de eerbiediging van hun privé-leven is tevens strijdig met art. 3 van het Kinderrechtenverdrag en met art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

2. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

In tegenstelling tot wat de gemachtigde betoogt, heeft art. 3 van het Kinderrechtenverdrag wel degelijk directe werking. Dit werd duidelijk gesteld door het Kinderrechtencomité in General Comment no. 14 § 6:

"Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a Court".

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CKC/ GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Aangezien het belang van de kinderen in casu onvoldoende werd afgewogen en alleszins niet de eerste overweging vormt, dient een schending van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag te worden aangenomen.

(ii) Buitengewoon onderwijs

6.

De bestreden beslissing houdt ook geen (minstens onvoldoende) rekening met het gegeven dat A. in het buitengewoon onderwijs school loopt en dat hij over dit type van onderwijs in Marokko niet kan beschikken.

De gemachtigde overweegt eerder laconiek dat verzoekers niet aantonen dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Een negatief bewijs is uiteraard onmogelijk, en indien de gemachtigde voorhoudt dat dit buitengewoon onderwijs wel beschikbaar én toegankelijk zou zijn in Marokko, is het uiteraard ook wel aan de gemachtigde om zulks minstens aannemelijk te maken alvorens de verplichting op te leggen om terug te keren.

Dat het onderwijs niet toegankelijk is voor kinderen met een beperking (zoals A.) blijkt reeds uit UNICEF-rapport gevoegd onder stuk 2.

Terzake werd door de gemachtigde geen enkel onderzoek uitgevoerd naar de beschikbaarheid c.q. toegankelijkheid van dit buitengewoon onderwijs voor A. zodat een schending van art. 3 EVRM i.u.o. art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden aangenomen.

2.2.2. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991- ART. 62 VREEMDELINGENWET! IUO

- ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN IUO.

- SCHENDING DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING IUO.

- SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

7.

Uit het administratief dossier en inzonderheid de laatste aanvragen om machtiging tot verblijf voor verzoekers blijkt duidelijk dat verzoekers samen met hun kinderen hun gezinsleven en privé-leven hebben ontwikkeld op Belgisch grondgebied.

Verzoekers leven hier reeds meer dan 18 jaar (eerste verzoeker zelfs meer dan 10 jaar) en de kinderen (waarvan 2 in België geboren) zijn hier één voor één opgegroeid.

In de beslissing m.b.t. de aanvraag o.g.v. art. 9bis Vw. wordt door de gemachtigde in essentie betoogd dat een tijdelijke scheiding/ terugkeer om de noodzakelijke formaliteiten te vervullen het gezinsleven en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

De gemachtigde overweegt nl. in deze beslissing:

"Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding waar geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich brengt."

In de betreffende beslissing wordt aldus de afweging gemaakt tussen het privé- en gezinsleven van verzoekers enerzijds en de verplichting om tijdelijk terug te keren ter vervulling van formaliteiten anderzijds.

De bestreden beslissingen betreffen bevelen om het grondgebied te verlaten welke geen tijdelijke, doch wel een definitieve verwijdering impliceren. Aldus dient de afweging gemaakt te worden tussen het privé- en gezinsleven van verzoekers enerzijds en geen tijdelijke terugkeer, doch wel een definitieve terugkeer van verzoekers én hun kinderen.

Noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat deze afweging door de gemachtigde werd gemaakt.

Zoals hoger reeds aangegeven blijkt evenmin dat het privé-leven van de kinderen mee werd genomen in de belangenafweging."

2.2. De middelen worden samen beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beroepen op de elementen die zij hadden aangevoerd in het kader van hun meest recente aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen resulteerden, zoals reeds gesteld, in een beslissing van 13 juni 2019 waarbij de verwerende partij ze onontvankelijk heeft bevonden omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die eraan in de weg stonden dat verzoekers hun aanvraag via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, zouden indienen. Zo blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het aangevoerde privéleven van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen, en dit onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar van oordeel is dat verzoekers en hun kinderen naar het herkomstland kunnen terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen.

In de mate dat de middelen betrekking hebben op de motivering van die beslissing, moet erop worden gewezen dat ze onontvankelijk zijn in het kader van een beroep dat andere beslissingen tot voorwerp heeft, zoals in casu. Verder moet erop worden gewezen dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 228 780 van 14 november 2019.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de verwerende partij pas is overgegaan tot de afgifte van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten nadat zij had onderzocht of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Dat een belangenafweging tussen de eerbiediging van privéleven van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen enerzijds en het belang van de Belgische staat bij de naleving van de verblijfsreglementering anderzijds, in het licht van de bepalingen die een dergelijke afweging vereisen, niet voorlag op het ogenblik dat de aangevochten terugkeerbeslissingen werden genomen, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoekers betogen dat de voormelde belangenafweging niet volstaat omdat in de beslissing over de verblijfsaanvraag werd gesteld dat *"de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post [...] enkel een eventuele tijdelijke scheiding [impliceert]"* terwijl de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen tijdelijke, maar een definitieve verwijdering impliceren.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd: de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten impliceren geenszins een definitieve verwijdering van het grondgebied en verhinderen verzoekers en hun kinderen geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien hun aanvraag om machtiging tot verblijf positief wordt beoordeeld. Ze houden dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, voor zover zij voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De Raad kan tot slot alleen maar vaststellen dat verzoekers verder geen concrete argumenten bijbrengen waaruit blijkt dat het meer vermelde onderzoek in het licht van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet zou volstaan in het licht van de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Enig onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij is dan ook niet aannemelijk gemaakt. De middelen hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. Deze vaststelling volstaat om ze te verwerpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS